

et ſaadant Skridt vilde gøre Regeringen latterlig. Det, jeg ikke vil være med til, er at opfordre Regeringen til et Skridt, hvoraf den eneſte Følge efter min Overbeviſning vil være den, at det vil gøre Regeringen latterlig; for det vilde blive betragtet, ſom om vi vilde gøre os vigtige. Jeg indrømmer i øvrigt, at efter at jeg har hørt — hvad jeg i øvrigt ikke tvivlede om — at den højtærede Udenrigsminiſter ikke har kunnet ſlutte ſig til det ærede Medlems Forſlag til Beſlutning, ſaa er der ikke ſtor Fare i den Henſeende over for Landet. Naar Regeringen har meddelt, at den ikke vil følge denne Opfordring, ſaa er der i og for ſig ingen ſtor Fare derved; men ſaa vilde jeg ogſaa finde det naturligt af den Grund at lade det originale Forſlag falde væk og vedtage det, der er udtalt i mit Forſlag, det, ſom i Virkeligheden ligger os alle paa Hjerte, og ſom vi alle ſammen ere enige om. Jeg kan ikke forſtaa, at der fra Flertallets Standpunkt kan vindes noget ved det originale Forſlag. Den eneſte Binding, jeg kunde tænke mig kunde naas ved Vedtagelſe af denne Beſlutning, er denne, at det ærede Medlem kan have den Tilfredsſtillelſe — ligeſom han har meddelt os, at det Forſlag, han har ſtillet, er fremkommet ifølge Paalæg af en Forſamling, ſom han er Medlem af — naar denne Forſamling kommer ſammen, at kunne ſige: Jeg har ſaaet et ſaadant Forſlag vedtaget. Det er ganſke naturligt, at det ærede Medlem, hvis han giver Meddelelſe derom, vil ſtaa i en ſmuk Nimbus ſom værende Leder ſaabel af det danſke Folketing ſom den egentlige Leder af Danmarks Udenrigspolitik. Jeg under ellers det ærede Medlem, paa Grund af hans overordentlige perſonlige Eſtkværdighed og paa Grund af det venſtabelige Forhold, hvori vi altid have ſtaaet til hinanden, enhver Glæde og enhver Fornøjelſe, og naar jeg ikke kan være med til det denne Gang, er det, fordi jeg betragter det danſke Folketing for at være for godt til at tjene ſom Staffage ved det ærede Medlems Apoteoſe i Udlandet ved denne Lejlighed.

Ordføreren for Forlagsſtillerne (Våjer): Det er kun ganſke ſaa Bemærkninger, jeg ſkal gøre. Den højtærede Udenrigsminiſter omtalte atter den Butterfieldſke Sag og ſagde: Sæt nu, at Voldgiſten var gaaet Danmark imod, ſaa at vi vare komne til at betale en overordentlig ſtor Stadeserſtattung! Jeg vil i den Anledning nævne Reglerne fra Privatretten. Lad os forudſætte et Tilfælde! Lad os tage, hvad man kan kalde et argumentum ad hominem.

Den højtærede Udenrigsminiſter er ſtor Godeſjer, og jeg ſætter ſaa, at jeg er en af hans Forpagtere. Vi ere begge to fri Borgere, ſom have vor Valgret o. ſ. v. Nu have vi naturligviſ en Forpagtningskontrakt, ſom jeg miſligholder i høj Grad, hvorved Godeſjeren lider ſtore Tab. I ſaa Tilfælde er det privatrettlige Forhold meget let. Godeſjeren lægger Sag an, og jeg, Forpagteren, bliver dømt, og det med er Sagen ude. Men nu hæve vi de privatrettlige Forhold og tænke os Tilſtanden her i Landet, ſaaledes ſom den omtrent var for mange Hundrede Aar ſiden, da Borgerne endnu ikke vare i nogen Retſtiltand, ſaaledes ſom Staterne endnu ikke ere det. Saa kom det an paa, om man vilde gaa ind paa Voldgift eller ikke. Der findes endnu ikke nogen Domſtol. Saa ſiger Forpagteren, lad det nu i dette Tilfælde være Danmark, at han ikke vil have nogen Voldgift; thi hvis han forudſætter, at Dommen gaar ham imod, vil han komme til at betale ſaa og ſaa mange Penge. Det er de privatrettlige Regler, anvendte paa de internationale Forhold inſtemmel Staterne. Jeg ſætter nu at Butterfield & Co. havde været forurettede, — da vilde dette Firma have lidt overordentlig ſtore Tab. Det vilde ikke være kommet til ſin Ret, hvis man ikke var gaaet til Voldgift. Hvis Amerika og Danmark ikke vare blevne enige om Voldgift, var Firmaet ikke kommet til ſin Ret. Altsaa: af Henſyn til Retſinſtituttets Udvikling er det meget vigtigt at komme ind paa vedvarende Voldgiftſtraktater, ſaaledes at det ikke kommer til at afhænge af Tilfældigheder, om det lykkes at ſaa en Voldgiftsavgørelſe eller ej. Det er ikke blot Krige, ſom kunne forebygges ved Voldgift, men ogſaa mangen en anden Uret, ſom kan blive ſtaaende, hvis man ikke vil gaa ind paa Voldgift.

Dernæſt mindede den ærede Miniſter om, at der, efter at den vedvarende Traktat var ſluttet, havde været Strid mellem Chili og Nord-Amerika. Men den ærede Miniſter indrømmede jo ſelv, at Chili havde ikke tiltraadt Traktaten. Det paſer mig overordentlig godt, at Chili bliver nævnt, thi naar man gennemlæſer diſſe ſtore Forhandlinger, ſom jeg har her om diſſe Sager, i den panamerikaſke Kongres, ſaa ſer man, at Chilis delegerede netop altid have brugt de Argumenter, ſom vi have mødt dels her og dels andre Steder i Europa, imod vedvarende Voldgiftſtraktater. Dette Ekſempel fra Chili taler netop til Fordel for, at man ſkal gaa ind paa vedvarende Voldgiftſtraktater.